

Giảng Pháp tại Pháp hội Miền Tây Mỹ quốc 2015

(Lý Hồng Chí, 16 tháng Mười, 2015, Los Angeles)

(Toàn hội trường đứng dậy vỗ tay nhiệt liệt)

[Mỹ quốc] một năm hai lần Pháp hội. Mỗi lần Pháp hội, chúng ta có rất nhiều học viên từ các nơi hồi hải về hội trường, hồi hải tới thành phố nơi cử hành hội nghị, chi phí tiền bạc rất lớn. Đôi lúc tôi nghĩ, món tiền lớn ấy, mà dùng vào Chính Pháp, thì quả thực giải được vấn đề lớn. Do đó tôi nghĩ rằng, chúng ta quyết không thể để Pháp hội này lạc vào hình thức, nhất định phải từ trong Pháp hội mà học tập nhau, tìm ra thiếu sót, thật sự thành một Pháp hội chân chính của đệ tử Đại Pháp mà trong tu luyện có thể khiến mọi người cùng nhau tinh tấn, và có thể khiến làm tốt hơn nữa các việc của chư vị.

Như mọi người biết, chúng ta mỗi lần Pháp hội, mọi người đều muốn nghe Sư phụ giảng chút gì đó, cũng đều đang trông mong hình thế có biến hoá gì mới. Kỳ thực làm người tu luyện, để tâm bình tĩnh một chút, chính là làm tốt những gì chư vị nên làm, thì cái gì cũng có! Chư vị làm tốt ba việc, thì dù chư vị ở chân trời góc biển, chư Thần [vẫn] đều đang chăm chú nhìn chư vị, các Pháp thân của Sư phụ đều đang chăm chú nhìn chư vị. Bất kể một tâm nào, bất kể một loại chấp trước gì, đều sẽ thành khó nạn cho tiến bộ và đề cao của chư vị, đồng thời cũng sẽ bị cự thế lực, những nhân tố tà ác kia lợi dụng, nhất định thế. Từ tầng thứ cao mà

giảng, cựu thể lực là chỉ muốn chiếu theo yêu cầu của chúng để hoàn thành việc mà chúng đã an bài. Cựu thể lực chúng là mặc kệ chư vị tinh tấn thế nào cũng vậy, ma can nhiễu ra sao cũng vậy, những phiền toái mang đến sẽ ảnh hưởng thích hợp hay không đến con người thế gian, chúng là mặc kệ. Như vậy các sinh mệnh tầng thứ trung gian làm các việc cụ thể, chúng chỉ là hoàn thành một cách máy móc các việc của chúng, cân bằng quan hệ cân đối giữa tà ác và các đệ tử Đại Pháp. [Mà] những [sinh mệnh] trực tiếp tham dự khởi tác dụng phụ [diện], chúng có thể còn chẳng muốn để chư vị tu luyện. Nhân tâm trong mỗi lần khảo nghiệm, chính niệm không đủ trong mỗi lần ma nạn, mỗi từng tâm chấp trước của người tu luyện, đều sẽ bị chúng nắm cứng, chúng đều sẽ coi đó là sơ hở để tóm lấy mà lôi chư vị xuống, lôi xuống khỏi đội ngũ các đệ tử tu luyện Đại Pháp. Thế nên chúng ta trên con đường tu luyện này, một đường đi qua là trải qua rất nhiều ma nạn, là trải qua rất nhiều nguy hiểm.

Mỗi từng chấp trước của chư vị, đều sẽ tạo thành chư vị tu không thành. Mỗi từng chấp trước có thể đều sẽ tạo ra xuất hiện các trạng thái trên thân thể chư vị, tạo thành dao động nơi tín niệm kiên định vào Đại Pháp. Nói cách khác, bảo chư vị này, không một ai muốn chư vị tu thành, cũng không một ai cân nhắc xem chư vị tu như thế nào. Cựu thể lực chỉ muốn hoàn thành [điều] chúng muốn hoàn thành, chỉ thế mà thôi. [Những sinh mệnh] phá hoại cụ thể, tham dự khởi tác dụng phụ [diện], đó đều là lôi chư vị xuống, chính là muốn phá hoại việc này, bởi vì chúng không biết được kết quả cuối cùng của sự việc này là gì, tà ác chính là tà

ác mà. Chỉ có Sư phụ là đang khiến chư vị qua tu luyện mà hướng về viên mãn, chỉ có Sư phụ mới là thật sự làm việc này. Việc mà Sư phụ làm ấy, là thiên cơ không chỉ đối với con người, mà đối với những Thần kia cũng là thiên cơ. Không ai biết tôi đang làm gì, nhất là thời kỳ đầu, thế nên chúng dám can nhiễu, thế nên chúng dám an bài một bộ những thứ chúng [đã] an bài. Chư vị chính là đang tu luyện trong tình huống như thế đó, chư vị mà bản thân mình không thể nghiêm túc đối đãi, thì quả thực vô cùng nguy hiểm. Thậm chí mặc kệ học viên [kia] của chúng ta là có chấp trước hay không, chúng [cứ] chọn ra một người, cảm thấy [làm vậy] là có khảo nghiệm đối với người ở địa phương đó, có khảo nghiệm đối với đề cao tâm tính và tín niệm của người khác, thì chúng bèn khiến người tu luyện đó chết đi, khiến đệ tử Đại Pháp đó sớm ra đi, dao động tâm của người khác. Làm như thế là xem ra là không đúng, nhưng về chính thể thì chúng chiếm lý, bởi vì chư vị một lô lớn những người tu luyện như thế, thì không khảo nghiệm, không dùng khảo nghiệm căn bản liệu có được chăng? Vì vậy chúng chiếm lý, vì vậy đối với chư vị mà nói thì quả thực vô cùng nghiêm túc.

Nhưng mà mọi người qua nhiều năm tu luyện thế, con đường phong ba bão táp cũng trải qua, có nhiều người bước đi quả thực rất không tốt, không ngừng phạm phải các dạng các loại sai lầm, thậm chí đã thành quen như thế, không coi đó là gì đáng kể; ngay cả ma nạn tới rồi cũng không biết vấn đề là ở đâu, thành quen đi rồi, cảm thấy đều là chuyện nhỏ. Tu luyện ấy, thế nào gọi là ‘vô lậu’? Không có chuyện nhỏ đâu. Ngoài ra mấy năm qua, trong đội ngũ tu luyện chúng ta, đã xuất hiện

rất nhiều hiện tượng hết sức không tốt, tiến hành các loại can nhiễu đối với các học viên. Xem ra [như] cự thế lực an bài chư vị khuấy đảo nơi đó, để các loại nhân tâm bộc lộ ra, mục đích của chúng là như vậy, nhưng khi chư vị làm những việc đó, chư vị đã nghĩ tới hậu quả chẳng? Tương lai làm sao đây? Rất không lý trí. Còn một số người đang không ngừng lừa tiền trong các đệ tử Đại Pháp, qua các loại hạng mục mà gây quỹ, qua các loại hạng mục mà lừa tiền đệ tử Đại Pháp. Người ta đều vì Pháp mà đến, [nhưng mà chư vị] làm việc đó rồi, Sư phụ giảng một lời này cho chư vị, rằng Sư phụ tới [đây] phổ độ chúng sinh, chư vị miễn vẫn còn [dù chỉ] một tia hy vọng có thể được cứu thì tôi cứu chư vị, dù chư vị không tốt đến đâu, tôi đều sẽ đối đãi chư vị giống như đối đãi những học viên tốt, [ấy là] vì để chư vị có thể được cứu, chư vị không thấy tôi đối với chư vị khác gì. Ngay cả những đặc vụ kia, chư vị không thấy tôi đối với chư vị khác gì, chư vị cũng không thấy tôi đối đãi chư vị là có bất kỳ biểu hiện đặc thù nào.

Bản thân việc cứu người chính là một việc hết sức khó khăn. Mỗi lần Pháp hội Sư phụ đều nói một số vấn đề nhắm vào những người khác nhau, mục đích là để chư vị thật sự có thể nhận thức Pháp này, và tu luyện trong Pháp. Mỗi lần Pháp hội Sư phụ đều là giải «Chuyển Pháp Luân», sẽ không vượt qua giới hạn đó. Chư vị nếu có thể kiên trì học Pháp, thật sự buông bỏ tâm mà đọc Pháp, đọc một cách thiết thực cuốn «Chuyển Pháp Luân» mà một mạch vượt qua, thì mới là Thần bội phục nhất. Ngay cả những [sinh mệnh] khuấy đảo gây tác dụng xấu, ngay cả chúng cũng cảm thấy, ‘Oa, người này thật xuất sắc’, cả chúng cũng nghĩ thế.

Vũ trụ quá khứ kết thúc rồi, vũ trụ mới bắt đầu rồi. Đây không phải một khái niệm nhỏ đâu. Nói ví như, trên thân thể chư vị các tế bào kia đổi cũ thay mới, đều đang không ngừng đổi mới, thay thế. Tinh cầu mà chúng ta thấy cũng không ngừng thay thế, đổi mới; đối với các sinh mệnh cục bộ mà nói, thì là kiếp nạn của họ, miễn là sinh mệnh ở trên bề mặt nó, là không thoát ra được. Trong vũ trụ không ngừng phát sinh kiếp nạn dạng này. Tuy nhiên, nếu người kia mà chết, tế bào toàn thân của người đó đều phải chết đi, người đó không còn nữa. Nếu như nói vũ trụ này, vũ trụ cũ không còn nữa, mà chư vị muốn tiến nhập sang vũ trụ mới, Sư phụ giảng cho chư vị này, đây là việc chưa từng có đâu. Tại sao ngay cả Thần cũng không biết? [Tại vì] chưa từng có. Đưa những sinh mệnh tu [sửa] xong trực tiếp hoán chuyển sang địa cầu mới, đưa những sinh mệnh của vũ trụ cũ canh tân rồi sang vũ trụ mới, [là] việc chưa từng có. Làm việc đó khó hay không? Không có bất kỳ tham chiếu nào của lịch sử. Có những lúc tôi nói lý với cự thể lực và nói đến mức chúng á khẩu không nói được, chúng bảo “chúng tôi không biết”, chúng nói “điều mà Ngài nói thì chúng tôi không biết làm”. Hôm nay tôi là giảng cho các đệ tử Đại Pháp, những đệ tử Đại Pháp cũ đều có thể lý giải [hiểu được], tôi mới giảng những lời này. Người không tu luyện, không tinh tấn, [thì] họ vĩnh viễn không tin, tôi đang giảng những gì thì họ nghe cũng không hiểu.

Tất cả can nhiễu xuất hiện trong đội ngũ tu luyện, cũng quả thực là bộc lộ ra vấn đề tồn tại trong đội ngũ đệ tử Đại Pháp. Người làm những việc [can nhiễu] ấy vẫn không ngừng biểu hiện, can nhiễu vẫn luôn có. Rất

cuộc có thể bao nhiêu người bước qua được, có bao nhiêu người thật sự có thể đạt tiêu chuẩn viên mãn của đệ tử Đại Pháp? Có những lúc Sư phụ quả thực không lạc quan lắm. Chính Pháp tất thành, đó là nhất định. Đệ tử Đại Pháp tu luyện viên mãn, đó cũng là nhất định, nhưng là bao nhiêu người? Hiện giờ tôi quả thực không lạc quan lắm.

Mọi người biết, đối với chúng ta mà giảng, thời gian tu luyện là cực kỳ ngắn ngủi. Tốc độ Chính Pháp nhanh chóng phi thường, yêu cầu chúng ta trong [quãng] thời gian này phải hoàn thành sứ mệnh đệ tử Đại Pháp! Đệ tử Đại Pháp là gì? [Là] đệ tử của Đại Pháp vũ trụ. Chư vị chỉ vì viên mãn cá nhân chư vị thì có được chăng? Thế thì ai chẳng sẽ làm đệ tử Đại Pháp? Đại Pháp độ nhân, lực lượng lớn nhường này, việc ấy dễ dàng đến vậy. Đệ tử Đại Pháp là có sứ mệnh, hơn nữa rất là to lớn, khó khăn. Giữa chừng còn bị cự thế lực này đâm ngang vào. Kỳ thực tôi bảo chư vị này, bản thân việc này chính là khó như thế, không phải đâm ngang bởi một cự thế lực này, thì là đâm ngang bởi một thế lực khác, đó là nhất định. Chúng chính là sẽ đảo loạn như thế, chúng chính là sẽ như vậy. Vì thuần chính của Đại Pháp, uy nghiêm Đại Pháp, uy đức này, lực lượng này, và triển hiện của phía mặt ‘chính’ trong cứu độ, [nên] những thần kia nhìn thấy rồi chấn kinh, không ai dám khởi tác dụng phụ diện, tuy nhiên chúng đều sẽ lấy hình thức chính diện để xuất hiện, từ trong đó đắc được những gì chúng muốn đắc, thậm chí hình thành trên một diện tích lớn những thứ nào đó, [để] đến làm thế này. Đó chính là cự thế lực, đó chính là can nhiễu, phá hoại. Tôi biết sự việc này rồi sẽ khó như vậy, do đó đệ tử

Đại Pháp trong lịch sử [đã được] tôi giải quyết cho chư vị rất nhiều vấn đề, mới đời này qua đời khác bảo hộ chư vị như thế, mới chăm sóc chư vị suốt chặng đường như vậy. Nhưng ngày hôm nay của lịch sử, vào thời khắc then chốt này khi chỉ trong nháy mắt quyết định hết thảy tất cả, thì yêu cầu đối với mọi người chính là nghiêm [khắc].

Những học viên chưa làm được tốt thì sẽ sao đây? Mọi người đều mong muốn nhìn thấy tôi mỉm cười với mọi người, nhưng chư vị biết đó, ấy là khích lệ, là kỳ vọng; [mà chư vị] đã từng nghĩ chưa, thời gian này cấp bách như vậy, những người tu chưa tốt thì sẽ làm sao? Có người còn có cơ hội, có người đã thậm chí ngay cả cơ hội cũng chẳng có; có người vẫn tới kịp, đối với một số người mà giảng thì chư vị chỉ có thể chạy [mới kịp], nhưng mà, không có cơ sở đó, không thể nhận thức Pháp ở mức độ đó, [thì] làm sao có được động lực kiên trì? Chư vị tinh tấn chẳng? Không có cơ sở được lập tốt ở trong Pháp thì chư vị cũng làm không tới. Quyết tâm kia, tín niệm kiên định kia, là đến từ Pháp. Thời gian cấp bách, Sư phụ không muốn chỉ nói những [điều] dễ nghe, những lời khích lệ quả thực đã được nói rất nhiều rồi. (*Sư phụ gật đầu, dừng lại đưa mắt quét nhìn hội trường*) Tuy nhiên, nếu thật sự rất nhiều người rớt xuống rồi, không vực lên được, tôi nói là [về] đệ tử Đại Pháp, thì mới là đau lòng nhất.

Chư vị đều nhìn thấy hình thể biến hoá rồi đó. Tôi vẫn luôn giảng cho mọi người, hình thể ở thiên thượng, hình thể Chính Pháp vũ trụ là đối ứng với hình thể trên mặt đất, từ thời đầu tôi chính là giảng những lời này. Bất kể sự việc gì trên mặt đất đều có Thần quản, Thần

đang thao túng, biến hoá ở mặt đất và biến hoá trên thiên thượng hoàn toàn là đối ứng, những người bức hại Pháp Luân Công đều đang bị báo ứng. Đệ tử Đại Pháp còn một bộ phận người vẫn chưa tu luyện viên mãn, còn có một bộ phận người thực thi không tốt còn đang [được] cấp cơ hội, cho nên không thể lấy việc này kết thúc thành đem báo ứng đến những người đó. Đưa chúng những kẻ bức hại đệ tử Đại Pháp đều bị lòng bắt, đưa ra luật pháp, sự việc này bèn kết thúc, [và ai] không tu luyện, không tu luyện tốt thì cũng không còn cơ hội nữa. [Vậy] là lấy hình thức chính trị, tranh đấu quyền lực, là lấy hình thức thanh trừ tham nhũng, để xử lý những kẻ bức hại đệ tử Đại Pháp. Tất cả ai đang bị xử trí hiện nay, không ai trốn thoát, đều là những người như thế. Vẫn đang xử lý. Tôi biết, không một ai trốn thoát, dù người đó là lớn, hay là nhỏ. Người thường nói đó là báo ứng.

Bởi vì việc này đang thu lại, đang kết thúc, tà ác cũng không thể lại tụ tập lực lượng lớn như thế nữa, [không thể] lại một lần giống vụ việc cùng dạng “20 tháng Bảy” năm 1999 nữa, con đường khảo nghiệm đệ tử Đại Pháp đã đi tới cuối cùng rồi, cho nên đối với một số người nào đó mà nói, họ chỉ đặt tâm tưởng vào “kết thúc nhanh lên”, “kết thúc nhanh lên”, [vậy hỏi] kết thúc nhanh lên để làm gì? Kết thúc rồi chư vị sống hạnh phúc chăng? Loại cuộc sống không còn áp lực chăng? Phải vậy không? Thế thì đối với đệ tử Đại Pháp mà nói, đối với rất nhiều chúng sinh mà nói, sẽ mất đi cơ hội tiêu nghiệp, sẽ mất đi cơ hội đi về viên mãn. Sự phụ là phản bức hại, là vì để toàn bộ phủ định cự thế lực. Phật giáo trong lịch sử gặp phải Pháp nạn, Cơ Đốc giáo

bị 300 năm bức hại, chư vị tưởng rằng đó đều là ‘tà ác’ thắng ‘chính’ ư? Không phải, mà là Thần đang lợi dụng sự điên cuồng của tà ác để viên mãn đệ tử của họ, viên mãn người của họ. Càng đến lúc ấy, càng sắp đến kết thúc, lúc tên đại ma đầu bị lôi ra luật pháp, đó chẳng phải hết thấy sắp kết thúc sao? Việc của bước tiếp theo chẳng phải sắp tới sao? (*Sư phụ gật gật đầu một cách nghiêm túc*) Rất nhiều người trong chúng ta chưa hề lợi dụng cho tốt quãng thời gian này.

Tôi vừa giảng rồi, cuộc bức hại này thì tôi không thừa nhận nó, tôi có an bài của tôi. Nhưng mà, rốt cuộc nó đã phát sinh. Tôi cũng là tương kế tựu kế mà trong thời gian này cứu độ chúng sinh, viên mãn các đệ tử Đại Pháp. Vừa rồi đã giảng cho chư vị, tôi nói rằng một sự kiện lớn nhường này, không có cự thế lực thì cũng có thế lực khác đến, nó nhất định sẽ phát sinh, cho nên từ một góc độ khác mà giảng, nó cũng được tính là an bài một lần cơ hội tu luyện cho chư vị? Khai sáng một cơ hội lựa chọn cho chúng sinh? Ai ai cũng đều được đắc độ là không thể nào, ai ai tu luyện cũng là không khả năng, nhưng mà con người đều phải trong thời giao phong chính-tà mà biểu hiện bản thân mình, thậm chí họ ắt phải biểu [đạt] thái [độ], điều ấy quyết định hướng đi của họ trong tương lai. Những lần văn minh nhân loại xưa thì trước khi bị huỷ diệt đều chưa từng vượt qua mức độ bại hoại của nhân loại hôm nay. Nếu không phải vì Đại Pháp đang truyền, thì ngày cuối cùng năm 1999 ấy, nhân loại đã không vượt qua nổi. Vì sao khi năm 2000 bắt đầu thì người ta tổ chức hội mừng như thế? Vui vẻ đến thế? Xem ra ấy là bề mặt, hội mừng sang một thế kỷ mới, bất kể việc gì cũng là Thần đang

an bài, con người cũng có phía mặt mình bạch, nhưng đó không phải là thật sự được cứu. Bây giờ con người đều phải biểu [đạt] thái [độ], trong khi đệ tử Đại Pháp giảng thanh chân tướng, cứu người, [thì] biểu hiện của những sinh mệnh đó sẽ định ra tương lai của họ.

Tuy nhiên, vài năm trước, giảng chân tướng còn rất khó khăn, có những người hoàn toàn là lý trí không thanh [tĩnh], vì thời bấy giờ nhân tố tà ác vô cùng nhiều, đang khống chế người ta. Hiện nay nhân tố tà ác kia, thuận theo hình thế Chính Pháp tiến tới, những thứ bất hảo của vũ trụ trong quá trình bị thanh trừ, tiêu hủy, giải thể từng lượng lớn đang bị tiêu hủy càng ngày càng nhiều. Nhân loại cũng là như thế, con người hiện nay có thể suy xét thanh tĩnh, nhất là về cuộc bức hại này, về các việc giữa đệ tử Đại Pháp và tà đảng, thì đều có thể nhận thức rõ ràng rồi, [vậy] để các vị ra biểu [đạt] thái [độ]. Tất nhiên là khác nhau, nếu dưới tình huống của tà ác mà họ dám biểu [đạt] thái [độ] một cách chính diện, thì sinh mệnh đó rất xuất sắc. Các sinh mệnh không như nhau, vũ trụ là có tầng thứ, sinh mệnh các tầng thứ khác nhau là ở các tầng thứ khác nhau của vũ trụ. Mà khi cuộc bức hại bắt đầu, trong tình huống tàn khốc mà biểu hiện một cách chính diện, thì so với trong hoàn cảnh nói lỏng mà biểu hiện chính diện, thì là khác nhau.

Các đệ tử Đại Pháp chẳng phải cũng vượt qua chặng đường giống như thế? [Ai] có thể làm được vô cùng tốt một mạch vượt qua, so với [ai] không ngừng vòng qua vòng lại, hôm nay viết tờ [cam kết] nào đó, ngày mai lại thanh minh, cuối cùng thì rốt cuộc cũng vượt qua, thì tầng thứ là có khác biệt. Hiện nay [với ai] vẫn còn lý

trí không thanh [tĩnh], và hôm nay chư vị thật sự minh bạch ra, chư vị chạy tới, đuổi theo, thật sự làm được tốt, thì có thể đi về viên mãn, nhưng cũng không theo kịp [những ai] phía trước nữa đâu. Tu luyện là có cảnh giới. Sư phụ sốt ruột trong tâm, càng tới lúc đó Sư phụ càng thấy gấp. Thời mà tà ác hung hăng, điên cuồng, Sư phụ cũng sốt ruột trong tâm, e rằng chư vị trụ không nổi. Về sau phát hiện vô luận tà ác nhiều bao nhiêu, đệ tử Đại Pháp đều trụ lại được, Sư phụ trong lòng quả thực rất an tâm. Cuộc bức hại này trước khi sắp kết thúc, trong tâm Sư phụ lại sốt sắng hơn. Chúng ta có những người chính là không thanh tĩnh như thế, lần theo vào đội ngũ đệ tử Đại Pháp, thì làm sao đây?

Tất nhiên chúng ta có những học viên thực thi rất tốt đẹp, nhưng ngay cả gồm những học viên thực thi được tốt, cũng chưa đạt tới trình độ viên mãn. Người tu luyện thời quá khứ là tổng khứ từng chấp trước một, từng chấp trước một, [còn] chư vị là, với cơ hồ tất cả chấp trước đều đang ở đó, [chư vị] khiến chúng từng tầng từng tầng trở nên yếu đi, giảm đi, yếu đi, càng ngày càng giảm đi, càng ngày càng nhỏ, tôi là làm vậy cho chư vị, bảo đảm rằng đệ tử Đại Pháp trước khi viên mãn vẫn có thể sinh sống bình thường nơi người thường, có thể cứu người một cách bình thường trong quần thể con người, đồng thời, chính vì có nhân tâm chưa hoàn toàn tổng khứ, [nên] cũng có thể khiến chư vị tu luyện trong can nhiễu của nhân tâm, mọi thời khắc cảnh tỉnh chính mình, tu luyện chính mình, hoàn thành trách nhiệm của đệ tử Đại Pháp, đó chính là uy đức, đó chính là xuất sắc, đó chính là con đường mà chư vị đi.

Tôi vẫn muốn giải đáp một số câu hỏi cho chư vị. (vỗ tay) Tiếp theo có thể đưa từ câu hỏi lên.

Pháp này không biến [đổi], Sư phụ không biến [đổi]. Chúng ta có những người trong tu luyện biến [đổi] thành không còn như thừa đầu nữa, thời gian vẫn không tính là dài. Quá khứ giảng rằng, quay mặt vào vách chín năm, quay mặt vào vách cả đời, chịu khổ trong tịch mịch; ở chùa, trong rừng núi, không tiếp xúc xã hội người thường mà chịu khổ, có tịch mịch hay không? Chư vị chưa hề như thế, vậy mà có những người chê chán thời gian dài; xưa nay tu luyện nào có ngắn thế này, chính là [do] tự mình không tinh tấn; hơi động một chút can nhiễu, bèn quên mình là đệ tử Đại Pháp rồi. Chư vị biết chư vị tu là cho ai? Là cho danh của chư vị? Là cho uất hận của chư vị? Là cho chấp trước trong tâm chư vị? Là cho thân nhân chư vị? Là cho những việc mà chư vị chấp trước vào? Đang tu cho những việc mà chư vị không buông bỏ nổi kia ư? Đó không phải đúng chính là những thứ phải vứt bỏ đi sao?

Đệ tử: Xin hỏi Sư Tôn, chúng ta có thể cứu được 80% chúng sinh chăng? Mục tiêu đó có thể thực hiện không?

Sư phụ: Không thể, không cứu lại được. Rất nhiều đệ tử Đại Pháp mà trong tu luyện bản thân thì lực lượng uy đức không đủ, chính niệm không đủ, chúng ta đã mất rất nhiều cơ hội rồi, mất đi rất nhiều chúng sinh. (Sư phụ ngừng lại) Khẳng định là không thể, tôi biết điều ấy. Tất nhiên cũng không phải đều là trách nhiệm của đệ tử Đại Pháp, sự kiện này bị cự thế lực an bài, khiến thế gian vô cùng [bại] hoại. Ý thức người hiện đại, nghệ thuật hiện đại, trào lưu hiện đại, văn hoá hiện đại, thêm lên đó là văn hoá tà đảng phá hoại, nhất

là người trẻ, lớn lên trong trạng thái đó, khó khăn nhất, họ không có phân biệt [được].

Đệ tử: Tại sao cự thế lực vẫn cứ có thể khiến tiêu điểm chú ý của thế giới rời khỏi những gì đang phát sinh ngay tại Trung Quốc?

Sư phụ: Ấy là an bài của cự thế lực. Thế giới này hết thấy đều vận hành quanh vũ đài Trung Quốc. Chư vị hãy thử nghĩ, tôi đưa ví dụ đơn giản này cho chư vị, khi mà Trung Quốc nơi ấy sắp phát sinh sự việc nào đó, nếu vào lúc nó chuyển hoá về phía chính diện, khi mà quốc gia khác muốn gây áp lực cho nó, [thì] thế giới liền xuất hiện vấn đề, nào là phần tử khủng bố, nào là phần tử cực đoan tôn giáo, nào là chiến tranh Ukraine và Nga. Chư vị nghĩ xem, sự tình gì cũng đều không ngẫu nhiên. Khi bức hại đệ tử Đại Pháp nghiêm trọng nhất, tiêu điểm chú ý của toàn thế giới, nếu không có sự việc gì, thì đều sẽ chú ý vào Trung Quốc. Nhưng lúc đó là hai toà tháp Mỹ quốc bị nổ sập rồi, phần tử khủng bố rất hung hăng, khiến lực chú ý toàn thế giới đều bị dẫn sang đó. Không có sự việc gì ngẫu nhiên đâu.

Đệ tử: Chúng con có thể dùng chính niệm trói buộc cự thế lực chăng?

Sư phụ: Cự thế lực ấy, chư vị chỉ có thể không thừa nhận chúng. Bộ hệ thống mà chúng an bài, thì chư vị không động đến nổi. Sư phụ [dù] có thể động đến, [thì] cũng không thể động đến, là vì đã đến bước này hôm nay, huỷ một cái là huỷ hết, hết thấy tất cả đều huỷ hết. Tương kế tựu kế, chính là tương kế tựu kế. Những thứ căn bản thì chúng không động đến được, do đó đã là đệ tử Đại Pháp mà nói, chư vị chính là kiên định chính niệm của chư vị, làm tốt những việc của chư

vị, chứ vị quả thực làm rất là tốt ba phương diện, thì không ai dám động chứ vị.

Đệ tử: Người đã đệ đơn thoái đảng lên tổ chức của tà đảng ở Trung Quốc, thì có cần tới website thoái đảng để thanh minh công khai chẳng?

Sư phụ: Đó là đương nhiên. Họ có thể chủ động thoái đảng, vậy cũng tính là thoái xuất khỏi tà đảng Trung Cộng, nhưng không biết [thoái đảng] vì nguyên nhân gì. Phải chăng vì không đạt được lợi ích cá nhân? Hoặc do trong tâm có sự việc bất công khác nơi người thường? Thế thì vẫn không thể tính, vì ắt phải biểu [đạt] thái [độ] khi chính-tà giao phong thì mới được trừ đi dấu ấn.

Đệ tử: [Con] xin hỏi bản «Luận Ngữ» cũ có thể được xem như kinh văn phổ thông để đối đãi hay không?

Sư phụ: Không được. Bản «Luận Ngữ» cũ không có vấn đề gì, nhưng mà, một khi đã được thay thế, thì là đã được thay thế rồi. Mọi người đều đưa nó huỷ đi, là vì ngay cả đối đãi như một kinh văn bình thường thì cũng là đặt khoa học ở cao quá. Thời đầu chỉ là ở xã hội có quan niệm rất mạnh về khoa học hiện đại mà dùng để cứu người, không có định đưa nó đặt tới vị trí đó. Về sau mọi người đều đưa nó đặt tới vị trí đó, đặt vào rất là cao.Ồ, Pháp lớn nhường này, một trái đất nhỏ bé tí tẹo không tính là gì cả, đặt lên cao quá thì không được.

Đệ tử: Gần đây Thời báo Đại Kỷ Nguyên có hai bài đặc biệt, bài viết có thể in và phát hành lượng lớn ở Đại Lục chẳng?

Sư phụ: Không được, tôi đã đọc rồi, tựa như đang nói nhắm vào chính quyền hiện nay, cũng không có ý tứ lắm về tính nhắm thẳng vào việc cứu người.

Đệ tử: Một số học viên đến Mỹ quốc từ Đại Lục, đã từng làm “trợ giáo” tại nhà tù hoặc nơi tạm giam trợ giúp tà ác chuyển hoá học viên, cũng có [người] tà ngộ thời gian dài, [nay] ở Mỹ quốc tuy đã tham gia các hoạt động Đại Pháp, cũng tự coi bản thân là đệ tử Đại Pháp, nhưng đối với những sai lầm mà bản thân phạm phải thì không hề thật sự nhận thức ra từ nội tâm, thậm chí tìm lý do để che đậy đi. Chẳng hạn như có người nói họ làm “trợ giáo” là để bảo hộ học viên; tuy những học viên như vậy cũng đã viết thanh minh, nhưng chấp trước thâm sâu trong nội tâm bị tự họ che đậy mất rồi.

Sư phụ: Phải rồi, người tu luyện không phải bình thường đâu, con người ấy, kỳ thực người thường cũng không tầm thường đâu, người thường hôm nay đã khác với người thường trong lịch sử rồi, họ đều có phía mặt minh bạch của mình, những lời thật hay giả mà chư vị nói với họ thì họ đều hiểu, hết sức rõ ràng minh bạch.

Đã làm việc sai nào đó thì làm sao đây? Phải đó, trước đây tôi từng giảng, tôi nói rằng, cuộc bức hại này chưa kết thúc, đối với tất cả mọi người mà giảng, thì đều còn có cơ hội tu luyện tiếp tục, và làm cho tốt. Tôi đã giảng những lời đó, nhưng mà chư vị phải nghe cho hiểu, không được cứ suy nghĩ theo phía mà chư vị thích. Tôi là nói, bức hại chưa kết thúc, thì chư vị còn có cơ hội; chư vị còn có cơ hội, nhưng cơ hội cấp cho chư vị mà chư vị không dùng; cho chư vị cơ hội, [nhưng] chư vị vẫn buông thả chính mình, vậy chư vị chính là huỷ chính mình.

Tôi từng giảng, tôi nói rằng đệ tử Đại Pháp ấy, có sai rồi cũng không sao, đường hoàng坦然 thừa nhận chỗ sai của mình, để mọi người thấy, ‘tôi là sẽ

quay lại, tôi cần làm cho tốt', thì ai cũng bội phục chư vị. Chư vị giấu giấu điểm điểm, che che đây đây, những nhân tâm kia càng ngày càng phức tạp, càng mạnh, về sau chư vị lại tu luyện [thành] một mớ bông bong, [thì] học viên nghĩ thế nào? Học viên nhìn những việc ấy ra sao? Thần nhìn thế nào? Sư phụ sau này làm sao đây cho chư vị? Cứu người, cứu sinh mệnh là một cử chỉ từ bi, nhưng rốt cuộc có cứu cũng không được. [Người] như thế nào là cứu không được? Không trân quý chính mình, thì chính là cứu không được.

Đệ tử: Sau “20 tháng Bảy” [năm 1999] Sư Tôn có hơn một năm không giảng Pháp, nhưng thời đó phương hướng chung của Minh Huệ Net là rất minh xác, vậy mà hiện nay Minh Huệ trở thành một mặt bằng [cơ sở] công bố tin tức là nhiều, [chứ] giao lưu thâm nhập vào Pháp Lý thì không sâu, còn.....

Sư phụ: Về các cách nhìn [ý kiến] khác nhau của các đệ tử Đại Pháp, Sư phụ là không giảng cho chư vị ở đây. Họ làm kênh truyền thông thì là có cách nghĩ về kênh truyền thông, đó là con đường của họ, đó là tu luyện của họ, Sư phụ không tiện nói về những việc này. Bất kể việc gì cũng đều phù hợp với quan niệm hay lối nghĩ của tất cả mọi người, thì quả thực rất khó làm được. Họ cũng là trong tu luyện, khẳng định là có chỗ thiếu sót, cái đó là nhất định, bảo ai vào làm rồi thì cũng vậy thôi. Chư vị có thể hãy thảo luận với nhau, nói về những việc này một cách chính diện.

Đệ tử: Vũ trụ mới và cũ là cùng do một vị Thần sáng tạo ra phải không?

Sư phụ: [Câu hỏi hắc là của] học viên mới. Chân-Thiện-Nhẫn tạo ra vũ trụ.

Đệ tử: Hạng mục [công việc] xây dựng cơ sở Đại học Phi Thiên là cần quỹ lớn, những đồng tu có điều kiện kinh tế mong muốn pho xuất một chút thì có khả dĩ không?

Sư phụ: Khi nói tới vấn đề này thì tôi muốn giảng rằng, chưa có Sư phụ đồng ý, thì bất kể ai cũng không được phép gây quỹ. Kiến thiết trường Đại học Phi Thiên, tôi đã giảng một cách nghiêm túc với họ rồi, không cho phép gây quỹ trong các học viên! Chúng ta có một số học viên, với danh nghĩa gây quỹ hạng mục Đại Pháp mà nhận tiền từ các học viên, bảo học viên đưa tiền, cũng không có quản lý tài vụ, sử dụng rất tùy tiện. Có những người lừa dối, có người a, ban đầu tâm thái rất tốt, đến khi thấy tiền nhiều lên rồi, tự mình giấu đi, cũng có người tự mình thu một phần, và đưa một chút còn lại cho các học viên, cho các hạng mục Đại Pháp. Về vấn đề này, tôi xem tương lai chư vị làm sao đây?

Đệ tử Đại Pháp là có người nào tính người nấy, nếu hôm nay chư vị không là đệ tử Đại Pháp, thì chư vị chính là những người giàu có trên thế giới, là có tiền. Bởi vì chư vị nếu không làm đệ tử Đại Pháp, thì uy đức của chư vị, đức rất lớn mà chư vị mang theo, có thể đổi thành rất nhiều tài phú, ai cũng thế. Do khi chư vị rất minh xác muốn làm đệ tử Đại Pháp thì đã buông bỏ tài phú đó rồi, chư vị muốn làm đệ tử Đại Pháp, chư vị buông bỏ những thứ đó. Ấy là chư vị chủ động và nguyện ý làm, thế mà hôm nay chư vị có thể giấu đi chút tiền kia. Chư vị hoàn trả thế nào? Hôm nay vào thời khắc then chốt của lịch sử, chỗ tiền đó, một chút tí tẹo đó, đều xuyên thấu [để lộ ra] cảnh giới, tâm thái, chấp trước, và viên mãn hay không thể viên mãn của người tu luyện. (*Sư phụ ngừng lại*) Làm sao đây?

Những thiên thể vô cùng to lớn và xa xưa, và vô lượng chúng sinh đang đợi chư vị tới cứu độ, đó là chúng sinh của chư vị, [vậy mà] ở cõi người này chư vị đáng thất vọng đến vậy! Tất cả chúng sinh của chư vị trong vũ trụ đều đang nhìn chư vị, họ đều nhìn thấy, chư vị từng cử chỉ hành động, từng ý từng niệm trong đầu não chư vị, họ đều biết. Con người chính là phức tạp như thế, [những thứ] ‘hữu thần’ ‘vô thần’ nơi thế gian con người, tất cả một bộ những thứ văn hoá ấy, chính là để làm ‘ma’ nhắm vào nhân tố chính diện! Thời kỳ Chính Pháp cực thịnh lực chính là tạo thành trạng thái đó của nhân loại hiện tại. [Những thứ đó] chiếm hữu trong đầu não chư vị bao nhiêu, chư vị chấp trước vào những gì, chư vị truy cầu những điều gì, đi hướng về phía bên nào, thì họ đều biết, họ đang nhìn, mà nhiều lúc có những người trong chư vị quả thực rất đáng cười! Tôi đang nói là về bộ phận người này, rất nhiều đệ tử Đại Pháp [khác] quả thực làm rất tốt.

Đệ tử: Đệ tử thỉnh mời Sư phụ ngồi.

Sư phụ: Tôi đứng để mọi người nhìn rõ. (*chúng đệ tử vỗ tay nhiệt liệt cảm ơn*) Theo tôi biết, ngoại trừ xây dựng cơ bản ở trên núi, còn có Thần Vận nữa là thu nhận tài trợ từ một bộ phận học viên thì ngoài đó ra—lượng rất ít, Thần Vận thu rất ít—đa số đều là xã hội tài trợ, số lượng cũng rất ít. Bất kể hạng mục nào khác, tôi đều không bảo họ, [không] bảo học viên tài trợ, hơn nữa tôi đều giảng với họ rằng, không cho phép học viên tài trợ, chư vị nghe đã rõ chưa? Nói trở lại với mọi người rằng, ngoại trừ xây dựng trên núi, hầu như không có hạng mục nào là bảo học viên tài trợ. Tôi biết rằng trong Chính Pháp thì mọi người đều tự mình rút

từ ví ra, chủ động mà làm. Học viên trong nước chủ động tự mình làm tài liệu, học viên ngoài nước cũng là khi chủ động làm các hạng mục mà chủ động gánh vác những việc đó, đây là uy đức. Có những người, nhất là các học viên Đại Pháp, tuy rằng chư vị là Vương, chư vị có chính là tài phú, nhưng chư vị đã làm đệ tử Đại Pháp rồi, từ khi sinh ra đến nay vẫn chưa từng thấy nhiều tiền đến thế, nhất là chưa từng gặp khoản tiền lớn, hề thấy thì trong tâm liền có phần không bình ổn. Hãy chú ý.

Đệ tử: Kính chào Sư phụ. Xin hỏi Sư phụ, chúng ta trước năm 1999 có gần 100 triệu học viên Pháp Luân Công, cứ cho là sau khi bức hại, thì số người bề mặt không còn nhiều như vậy, nhưng từ tháng Năm đến tháng Mười [năm nay] mới có không đến 190 nghìn số người khởi tố họ Giang, chúng con đều không tiếp thụ được [điều này]. Nguyên nhân đằng sau là gì?

Sư phụ: (Sư phụ cười) Kỳ thực, không như chư vị nghĩ đâu. Về việc này, chúng ta có những học viên cảm thấy hết sức nên làm, đây là việc mà các đệ tử Đại Pháp nên làm. Nhưng có những người cảm thấy, ‘Mình nếu không công khai thân phận, thì có thể có lợi hơn’. Có những [học viên] cảm thấy ‘Mình hề công khai, phải chăng mấy hôm nữa sẽ bắt mình?’ Còn có [người], hoàn toàn chưa nghĩ tới. Tu luyện ấy, mọi người đều không ở cùng một cảnh giới, nhận thức vấn đề cũng khác nhau, cách nghĩ đương nhiên sẽ khác nhau. Kỳ thực tôi cũng chủ trương là những học viên then chốt, những học viên có thể khởi tác dụng lớn thì không được lộ ra.

Đệ tử: Chúng con khi học Pháp tập thể gặp [chỗ ghi] “2500 năm”, thì có người đọc là “lưỡng thiên”, và

có người đọc là “nhị thiên”, hai loại cách đọc. Xin hỏi Sư phụ đọc thế nào mới tốt?

Sư phụ: Thực ra thói quen chúng ta đều là đọc “lưỡng thiên ngũ”, chứ không có đọc là “nhị thiên ngũ”. Nhưng học viên Đài Loan thì họ thích đọc âm “nhị”. Tôi nghĩ thế nào cũng được; chư vị khi học Pháp tập thể và muốn thống nhất, chư vị hẳn là muốn học theo Sư phụ nói thế nào thì [chư vị] sẽ đọc như thế. Sư phụ nói là đọc “lưỡng thiên ngũ”, vậy chúng ta đọc “lưỡng thiên ngũ”, được không? (*đệ tử vỗ tay*) Những thứ này không có mâu thuẫn gì với tu luyện của chúng ta. Vì văn tự các nước là khác nhau, phát âm cũng khác nhau, đều không ảnh hưởng.

Này các đệ tử Đại Pháp, chư vị biết chăng? Về bề mặt của Pháp thì tôi đối với quy phạm hay yêu cầu của chư vị, cũng như các hình thức bề mặt nhất, tôi đều không có yêu cầu quá nhiều, nhưng trong các tôn giáo khác là rất nghiêm khắc, trong các hình thức tu luyện khác cũng rất nghiêm khắc. Tại sao? Tôi chỉ là bảo chư vị chú trọng nội hàm Đại Pháp, là vì đó là những gì chư vị làm đệ tử Đại Pháp hôm nay nên tu [theo]; mà những thứ bề mặt, tôi không bảo chư vị quá chú trọng, là vì đó là thời Pháp Chính Nhân Gian cần làm, quá thấp rồi, đối với chư vị mà giảng, chính là ý tứ đó. Khi Pháp Chính Nhân Gian, không dùng Trung Văn để đọc thì đều không được, không hiểu nguyên ý thì đều không được, và yêu cầu là cao rồi.

Đệ tử: Hiện tại [khởi] tổ họ Giang, bước tiếp theo phải chăng còn cần [khởi] tổ tà đảng?

Sư phụ: [Khởi] tổ tà đảng ư? Tà đảng đó bị tiêu huỷ là mất tiêu rồi, [khởi] tổ nó, nó cũng không là một hình

tượng, làm sao thẩm phán nó? Không thẩm phán được. Nhân tố tà ác là bị tiêu huỷ rồi, nhưng những thứ xấu của tà đảng sẽ khiến người tương lai vô cùng hối hận, người ta sẽ suy nghĩ về vấn đề này, lịch sử cũng sẽ lấy nó làm một bài học giáo huấn.

Đệ tử: Đệ tử Đại Pháp Trung Quốc Đại Lục chịu độc hại của văn hoá tà đảng quá sâu, can nhiễu rất lớn đến làm tốt ba việc hiện nay. Bộ phận đồng tu ở địa khu chúng con muốn trọng điểm quét sạch văn hoá đảng, không động tới phát chính niệm bốn lần [toàn cầu], mà dùng thời gian khác dành riêng thanh [trừ] tà linh. Có người hướng nội tìm tâm chấp trước, không ngừng niệm chữ “tạc” trong câu thơ “Thần lôi tạ” trong bài «Thiên hựu thanh», nhưng có những đồng tu cho rằng đó là loạn Pháp, tranh luận rất lớn.

Sư phụ: Các đệ tử Đại Pháp, về phát chính niệm ấy, phát chính niệm bốn lần [toàn cầu] ấy, mà có thể làm được; bình thường khi tự mình gặp can nhiễu, thì có thể chính niệm đi thanh lý những can nhiễu [đến] bản thân mình, như vậy là khả dĩ rồi. Quả thực chư vị đưng phải can nhiễu rất rõ ràng, chư vị có thể phát chính niệm thanh lý nó, không được làm việc này một cách thường xuyên hoặc trên diện tích rộng. Bởi vì đệ tử Đại Pháp đều đang cứu người, giảng chân tướng, [nếu] đi làm những việc khác thì chẳng phải là can nhiễu sao? Kỳ lạ khác thường ấy là không được đâu, biến những việc này thành sang một loại hình thức khác, thì đương nhiên các đệ tử Đại Pháp cần phản đối. Thực ra [hãy] lý trí đối đãi những việc này, nhất định phải thanh tịnh.

Đệ tử: Trong một cuộc điện thoại [giảng] chân tướng vào tháng trước, con giảng chân tướng cho hai,

ba mươi người cùng nhau ở sở làm, đồng thời làm tam thoái, họ còn lặp lại vài lần nhờ con rằng khi gặp Sư phụ thì nhất định phải thay mặt họ mà vấn an Sư phụ. Nhân cơ hội hôm nay [con] cũng thay mặt tất cả dân chúng thiện lương đã từng muốn chuyển đạt lời vấn an tới Sư phụ khi [chúng con] [giảng] chân tướng qua điện thoại mấy năm nay để xin vấn an tới Sư phụ vĩ đại từ bi. Kính chào Sư phụ, cảm ơn Sư phụ. (các đệ tử vỗ tay)

Sư phụ: Tuy là một lời vấn an, nhưng rốt cuộc là trong thời gian tà ác bức hại Pháp Luân Công, trong bối cảnh rầm rộ vu khống phỉ báng bôi đen này, mà họ có thể thăm hỏi, điều đó nói lên rằng cá nhân đó còn rất tốt. Đương nhiên đệ tử Đại Pháp giảng chân tướng đến nơi đến chốn, [việc này] là có quan hệ đến việc chư vị giảng được đến nơi đến chốn.

Kỳ thực tu luyện của các đệ tử Đại Pháp chúng ta, tu luyện trong đời này của chư vị, không phải vì sự viên mãn đơn thuần của chư vị. Nói một cách khác, nếu không có trách nhiệm cứu độ chúng sinh, [thì dù] đời này chư vị không tu luyện tôi cũng sẽ để chư vị viên mãn, là vì trong lịch sử có [những học viên] đã tu luyện rất nhiều lần rồi, cơ sở đã vượt qua rất rất xa một người tu luyện bình thường, đó là giảng từ góc độ tu luyện cá nhân. Đệ tử Đại Pháp, thế nào là đệ tử Đại Pháp? Ai tới làm đệ tử Đại Pháp? Là vì chư vị gánh vác sứ mệnh cứu độ chúng sinh, [nên] cơ sở tu luyện của chư vị, chính niệm của chư vị trong tu luyện là để cứu độ chúng sinh. Tôi lại nói rõ hơn một chút, tu luyện đời này của chư vị là để chính niệm bề mặt cá nhân của chư vị mạnh mẽ hơn, có thể cứu độ chúng sinh.

Có người nghe vậy, ‘À, vậy chúng ta không đi thực hiện cũng có thể viên mãn’. Tôi là giảng rằng, nếu tu luyện cá nhân, thì có thể viên mãn, nhưng đệ tử Đại Pháp là có sứ mệnh, tu luyện của đệ tử Đại Pháp thời kỳ Chính Pháp là khác rồi, chư vị chấp trước vào tu luyện cá nhân, đã thành một chấp trước rồi! Điều này trong tôn giáo khác, trong các tu luyện khác là chưa từng giảng thế này. Tu luyện của chư vị là để cứu độ chúng sinh, cuối cùng của thế ước là như thế, không làm có thể được chăng?

Đệ tử: Người điều phối điểm tư liệu chỉ dùng nội dung website Chính Kiến làm tư liệu, không muốn dùng [nội dung] của website Minh Huệ; Minh Huệ Net [dù] có bài hay cũng không dùng.

Sư phụ: Đó chẳng phải chính là một loại chấp trước chưa vượt qua được trong tâm người ta sao? Bất bình ư? Hoặc là Minh Huệ Net không phù hợp quan niệm của chư vị? Dù thế nào đi nữa, chư vị có thể cứu người là được rồi, nhưng mà chấp trước ấy thì chư vị không thể mang theo đi đâu, chư vị cần buông bỏ chấp trước đó.

Đệ tử: Gần đây trong khi học Pháp tập thể địa phương chúng con có dùng một loại phương thức học Pháp, chính là mỗi khi đọc xong một đoạn tự nhiên của cuốn «Chuyển Pháp Luân» thì dừng lại để giảng thuật xem mình đã đọc được gì, sau khi đọc xong đoạn đó thì ấn tượng sâu sắc thế nào về Pháp mà Sư phụ giảng, hoặc bản thân mình lý giải đến đâu. Đệ tử không rõ là phương thức học Pháp ấy thích hợp hay không?

Sư phụ: Không thích hợp, không thích hợp. Đừng kỳ lạ khác thường, chư vị cứ đọc thôi. Lý giải Pháp, lý giải Pháp hay không, ấy là chư vị trong quá trình đọc là sẽ

có biến hoá, mà không phải trong khi giao lưu. Nhưng giao lưu của các đệ tử Đại Pháp cũng có thể khởi tác dụng tăng cường chính niệm tu luyện cho nhau, hoặc xem người ta nhận thức thế nào, cũng chính là có thể khởi một số tác dụng đối với chính niệm tu luyện. Có lẽ lời nói của đệ tử Đại Pháp có thể có tác dụng điểm hoá đối với chấp trước của chư vị hoặc phương diện nào đó còn chưa làm được đầy đủ, nhưng đề cao chân chính của chư vị thì nhất định là ở Pháp. Cần đọc Pháp một cách thiết thực, đừng kỳ lạ khác thường.

Đệ tử: Đệ tử từ nhỏ đắc Pháp theo cha mẹ, hiện nay là đệ tử thanh niên, muốn biết khác biệt giữa tiểu đệ tử và đồng tu cũ.

Sư phụ: Là sinh mệnh, mỗi từng sinh mệnh đều có trách nhiệm của mình, đều là một sinh mệnh cá thể, đều đại biểu cho quần thể sinh mệnh của mình. Tuổi còn nhỏ ấy, là theo cha mẹ, cha mẹ tu luyện tốt-xấu đều ảnh hưởng tới con, nhất là con trẻ cũng là một loại phụ thuộc vào gia đình. Các học sinh của trường Phi Thiên, thậm chí học sinh [và] diễn viên thực tập của Thần Vận, biểu hiện tốt-xấu cũng có thể [qua đó] nhìn ra trạng thái của cha mẹ. [Những ai có] tính độc lập, độc lập rất mạnh, tự mình có kiến giải, thì khác, ấy là về cơ bản là bản thân mình có thể làm chủ.

Đệ tử: Nhóm học Pháp lớn ở địa phương chúng con từ lâu không còn học «Chuyển Pháp Luân», chỉ học [các bài] giảng Pháp ở các nơi, như vậy có khả dĩ không?

Sư phụ: Không được đâu. Giảng Pháp các nơi [chư vị] thỉnh thoảng học một chút là khả dĩ. Tôi chủ trương là chư vị về nhà có thể đọc giảng Pháp các nơi. Chính là học «Chuyển Pháp Luân», [tại nơi] học Pháp tập thể, và

nhóm học Pháp lớn. Giảng Pháp các nơi, cái gì cũng đều là để giải cuốn «Chuyển Pháp Luân».

Đệ tử: Chúng con [có] những đồng tu gọi điện thoại về Đại Lục đôi lúc gặp một số tham quan, họ nói “Chúng tôi tham ô nhiều tiền lắm, chúng tôi rất sợ chống tham nhũng trong nước, không biết xử lý tiền đã tham ô như thế nào”. Có [người] bảo “Tôi quyên tiền cho Pháp Luân Công nhé! Và tôi cũng tới Mỹ quốc sinh sống”. Có đồng tu nói rằng, không thể nhận chỗ tiền đó, tiền đó không sạch sẽ. [Chúng con] không biết về sau gặp phải loại việc này thì trả lời họ ra sao?

Sư phụ: Xã hội hiện đại chính là hình thái vậy đó, nhất là Trung Quốc Đại Lục. Cái nào là sạch sẽ? Cái nào không sạch sẽ? Thậm chí một số tiền mà chư vị thấy sạch sẽ ấy, cũng là không sạch sẽ một cách gián tiếp. Dù sao thì chính là xã hội cái dạng này, chúng ta không nhìn hình thức bề mặt, chỉ nhìn nhân tâm. Họ có cái tâm ấy. Nói [giả dụ như] họ có thể đưa tiền mà họ tham ô, số tiền mà họ đã mất rất nhiều công sức và chịu mạo hiểm để tham ô ấy quyên cho Pháp Luân Công, (mọi người cười), thì mọi người nghĩ xem, tất nhiên, [đó là do] hoàn cảnh ép buộc người ta, nhưng dù thế nào đi nữa, họ không nghĩ tới quyên cho người khác, mà là quyên cho Pháp Luân Công, thì người đó vẫn còn chỗ có thể cứu, phải vậy không? Đương nhiên, quả thực điểm [giảng] chân tướng của đệ tử Đại Pháp là cần tiền, họ quyên chút tiền thì quyên thôi. Chư vị nói xem chỗ tiền đó dùng làm gì? Tiền không sạch sẽ, nhưng mà, để dùng cho cứu người, thì nó là sạch sẽ hay là không? Nó chẳng phải cũng như nhau thôi, đúng không? Chính là tiêu nghiệp thay cho họ. (mọi người vỗ tay)

Đệ tử: Đệ tử phương Bắc muốn giúp đỡ đệ tử phương Nam giảng chân tướng, chúng con làm thế nào để cùng nhau tinh tấn, giúp đỡ nhau tốt hơn?

Sư phụ: Có những địa phương biểu hiện yếu hơn một chút, nhưng có những nơi phương Nam cũng không yếu. Hiện nay hình thể Đại Lục đang biến hoá rất nhanh, dù sao cũng là đệ tử Đại Pháp, bất kể Nam Bắc, nếu mọi người đều có thể thực hiện một cách hết sức thiết thực, thì hẳn là đủ rồi. Đương nhiên giúp đỡ nhau là không sai, nhưng cần chú ý an toàn.

Đệ tử: Người phụ trách của địa phương ở Đại Lục hiện giờ phải chăng nên nỗ lực tìm lại những đồng tu ngày xưa? [Nên chăng] giúp đỡ những đồng tu không tinh tấn tổ chức nhiều nhóm học Pháp, học Pháp cho nhiều, dẫn họ bước ra giảng chân tướng cứu người?

Sư phụ: Cái đó là nên, vẫn là nên [làm], nhưng cần chú ý an toàn. Nói như thế này nhé, hễ tôi nói chú ý an toàn, mọi người [bèn] nghĩ, tình huống hiện nay nói lỏng rồi. Đúng thế, Đại Lục về cơ bản là tình huống đó. Tà ác đang lao xuống dốc, nhưng bộ máy bịa đặt vu khống bức hại Pháp Luân Công những năm đó thì nay vẫn đang hoạt động, nó chưa hề nói minh xác dừng bức hại, và huỷ bỏ bộ máy đó đi, [và người] làm những việc cụ thể bên dưới như “phòng 610” cũng vậy, hay cảnh sát cũng vậy, họ vẫn chiếu theo những thứ đó mà làm việc. Nhưng mà, rốt cuộc chỉ là bộ máy rác rưởi đó thôi, rất nhiều cảnh sát đã minh bạch chân tướng, [nên] hoàn toàn mặc kệ, rất nhiều người từng bức hại Pháp Luân Công nay cũng sợ rồi, một khi thấy hình thể trở nên khác thường, đều đang nháy xe [trốn chạy]. Ấy là biểu hiện ở một số địa phương, cảm giác có phần nói

lông, thậm chí có những người, có những địa phương là đã ra luyện công ở công viên, có thể nghe được tiếng nhạc [luyện công], âm nhạc ở đó. [Nhưng] có những nơi vẫn còn rất là tà ác. Đó là tình huống như vậy.

Đệ tử: Một số địa phương ở Đại Lục thời gian dài tồn tại hành vi diễn giảng loạn Pháp, làm thế nào để chấm dứt?

Sư phụ: Về việc này, trước khi có bức hại [tôi] đã giảng rồi, không cho phép làm thế, tất cả những người làm như thế đều là [do] nhân tâm, chấp trước, tâm hiển thị đang khởi tác dụng. Mà hiện nay đã nghiêm trọng rồi đó, quả thực những địa phương đó không được; [so với] cùng mọi người giao lưu một chút, thì là việc khác; nếu trên diện rộng mà như vậy, làm như vậy, [thì] tôi nghĩ rằng đó chính là đang làm cái việc của ma làm.

Đệ tử: Con làm công tác ở kênh truyền thông nhiều năm, càng ngày càng cảm thấy nghi hoặc. Tầng quản lý không dễ, vì để quản tốt công ty, mỗi ngày họp bồi dưỡng nghiệp vụ, nhưng con cảm thấy rời khỏi tu luyện càng ngày càng xa, không muốn họp, không muốn nghe nhiều thế, nhưng ngại rằng bị nói là không phục tùng quản lý. Cần hàng ngày dùng chính niệm bài trừ, nếu không ngày càng [thành] người thường. Có thể thay thời gian họp thành thời gian học Pháp được chăng?

Sư phụ: Tình huống cụ thể thì tôi sẽ tìm nói riêng với người điều phối. Tôi nói một chút về tình huống khác. Nói thế này, chư vị có những người, trong kênh truyền thông mà quả thực không biết mình đang làm gì, có người thậm chí hoàn toàn như người thường. Các kênh truyền thông do đệ tử Đại Pháp làm là để làm gì, thì thậm chí có người cũng không nghĩ tới. Chư vị là ai?

Chư vị là đệ tử Đại Pháp, chư vị là cứu người. Mục đích chư vị làm kênh truyền thông, là để giảng chân tướng, cứu người, chấm dứt bức hại, vạch trần tà ác, ngoài đó ra thì đều là để làm nổi bật bản thân kênh truyền thông để hoàn thành việc đó, cho nên chư vị cần phải biết chư vị làm gì. Tôi đã nói với người phụ trách kênh truyền thông rằng phải coi trọng việc học Pháp, họ cũng nỗ lực thực hiện về phương diện này, đang cải thiện. Các kênh truyền thông khác cũng như thế.

Dù sao đi nữa, đôi lúc tôi đọc thấy những bài viết, mà quả thực không sao đọc nổi, cứ là như nói thay cho tà đảng Trung Cộng. Có những người, mà về những sự việc nơi người thường, chư vị cũng vào bình luận, thậm chí lăng-xê lên. Chư vị có biết là chư vị đang cứu người không? Chư vị không được tạo ra kẻ thù. Làm kênh thông tin, người khác đưa tin thế nào thì chư vị đưa tin như thế, đối với các sự việc nơi người thường thì tại sao chư vị muốn bình luận?! Lại còn muốn nói tốt xấu, thậm chí căm phẫn bất bình. Chư vị là người tu luyện nào đây, chư vị không biết chư vị đang làm gì sao? Nếu kênh thông tin ấy, vì chư vị, mà họ cho rằng chư vị nhìn nhận họ theo cách như vậy, khơi ra phản cảm của họ, khơi ra phản cảm đối với Pháp Luân Công, thì cứu họ sao đây? Vậy chư vị là đang có tác dụng gì? Thậm chí, một số việc xuất hiện ở Đại Lục, [chư vị] cũng căm phẫn bất bình. [Rằng] bắt ai đó, căm phẫn bất bình ra bình luận, nói nào là [những ai] bị bắt đều không có năng lực, thế này thế kia. Chư vị đã không biết mình là ai rồi, chư vị là một phần tử của tà đảng cộng sản à?

Tôi bảo chư vị này, hôm nay ở Trung Quốc Đại Lục, [những ai] bị bắt [dù] lớn hay nhỏ ấy, là không

có cái nào bắt sai đâu! Không ca nào bắt sai hết, bởi vì hình thể chính là đang thực thi như thế. Thậm chí những [người] không có quyền lực gì, [những người] có ảnh hưởng rất lớn trong dân chúng, và những người làm nghệ thuật, đã từng công kích Pháp Luân Công, thì đều đang báo ứng. Không ai trốn thoát, tôi đã nói rồi. Những năm đó đệ tử Đại Pháp nghe tiếng còi hú xe cảnh sát, ở trong nước, áp lực tâm lý lớn ngần nào? Hiện nay những ai bức hại đệ tử Đại Pháp chính là ở trạng thái đó, báo ứng một ứng một. (*mọi người vỗ tay*) Họ còn hoảng sợ hơn so với đệ tử Đại Pháp năm đó. Đệ tử Đại Pháp [vô tội tâm địa] rộng rãi khoáng đãng, áp lực rất lớn lên tinh thần, nhưng không có gánh nặng, còn những tham quan kia, thân quần [tiền bạc] trăm vạn, trăm triệu, những [người] đó bị tịch thu, bị điều tra, bị bắt, bị giam, những gì họ mất là quá lớn. Báo ứng, lúc bức hại Pháp Luân Công vì sao tà ác thế? [Chư vị đã] làm kênh truyền thông, thì cũng không được tùy tiện lấy những bài của Đại Lục để làm bài tin và đăng, hãy đọc xem đang nói thay lời cho ai!

Kênh truyền thông cho người Hoa ở ngoài Trung Quốc Đại Lục, một số là báo chí do người Hoa ở vùng Nam Á làm. Thời đầu ở xã hội quốc tế, họ rất không chú trọng đến ngữ pháp văn tự Trung Quốc, vì nguyên lai nó là không có văn hoá chính thống, rất không chú trọng. Nhưng tình cảnh đó, vẫn luôn kéo dài, rất nhiều kênh truyền thông người Hoa đều đang học theo. Có lúc tôi phát hiện rằng những tiêu đề mà chư vị viết, quả thực là tự thị nhi phi, không biết chư vị viết cái gì, biểu đạt cái gì, có những lúc mà lỗi dùng từ thật là kỳ quái, đột nhiên biến thành không văn hoá nữa. Đừng học

theo cái đó, hãy đi con đường của mình, đi con đường của mình.

Đệ tử: Rất nhiều học viên Châu Âu cảm thấy rất khó xử giữa hai điều là ‘dĩ Pháp vi Sư’ và tuyệt đối phục tùng người điều phối cao nhất.

Sư phụ: Tôi nghĩ thế này, cũng không khó xử gì. Người điều phối tuyệt đối sẽ không bảo chư vị, [kiểu như] họ cũng mang pháp của họ tới, [rồi] bảo chư vị chiếu theo pháp của họ mà làm. Chư vị chiếu theo Pháp mà tu luyện, về làm người thì là chiếu theo Pháp, người điều phối là điều phối công tác, hai cái này là khác nhau.

Đệ tử: Người phụ trách các nơi có thể tập hợp toàn thể trí huệ lớn nhất của các học viên dùng để giảng chân tướng chẳng? Học viên mà chỉ mù quáng theo thì sẽ khiến hiệu quả cứu người không hoàn hảo lắm.

Sư phụ: Đương nhiên tôi cũng biết [điều ấy], có những nơi mà người phụ trách ấy, quả thực năng lực kém, năng lực kém liền cứng nhắc [bắt buộc]. Không phải là nói chia sẻ tâm tình với mọi người, [nếu] quả thực bản thân không có trí huệ, [thì hãy] dùng trí huệ của mọi người, đi khẳng định những gì ‘chính’, rồi dẫn dắt mọi người làm. Người tu luyện ấy, ai cũng có sai lầm, không hề nói rằng chư vị đã là người điều phối, thì chư vị liền giống như Sư phụ. Chư vị chưa từng sai lầm sao? Chư vị có sai lầm. Chư vị suy nghĩ vấn đề, nhiều lúc sai nhiều lắm, không toàn diện, vậy chư vị khẳng định [trong] họ ai là người làm được tốt, rồi sau đó mọi người phối hợp cho tốt. Chư vị là người điều phối. [Nếu] người khác không nghe chư vị, [chư vị] mặc kệ đúng sai, chư vị cứ bướng bỉnh mà làm, làm không ổn thì chèn ép người ta, [thế thì] chư vị làm ấy có gì khác

với cán bộ của tà đảng? Sửa đi thôi, hãy làm tốt việc mà Sư phụ giao.

Đệ tử: Con thay mặt các đệ tử Đại Pháp ở Hàm Đan xin vấn an Sư phụ.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. (vỗ tay)

Đệ tử: [Huyện] Kim Hương thuộc Tế Ninh [tỉnh] Sơn Đông có một người tự xưng là đệ tử Đại Pháp đi các nơi với danh nghĩa là mình có sứ mệnh đặc thù, nói rằng dùng công năng để giải trừ nghiệp lực cho đồng tu, giúp đỡ đồng tu vượt quan.

Sư phụ: Người đó nhập ma rồi, đó khẳng định là nhập ma rồi. Phàm là như thế, hỏi tại sao người đó có thể có thị trường? Các đệ tử Đại Pháp, còn không phải những vị kia cho người đó thị trường ư? Chính là nói rằng địa phương mà xuất hiện sự việc này là không hề ngẫu nhiên. Chính là địa phương chư vị có vấn đề, đã cho người đó thị trường, chẳng phải vì vấn đề đó phổ biến trong chư vị nên mới xuất hiện [việc này] sao? Tất nhiên, [ai] không có vấn đề thì nhìn được rõ, nhìn được ra. [Còn ai] có vấn đề ấy, có chấp trước ấy, thì nhìn không ra.

Đệ tử: Nếu rất nhiều đệ tử Đại Pháp chưa viên mãn, [và] tiến trình Chính Pháp kết thúc, vậy những đệ tử Đại Pháp đó sẽ như thế nào? Sẽ lưu lại tu luyện tiếp tục phải không

Sư phụ: Sẽ như thế nào, tôi cũng không thể nói. Việc nào đi việc ấy, thế ước đã lập ra thế nào thì thông thường sẽ làm thế nấy, không có cơ hội thứ hai, không có cơ hội thứ hai đâu.

Đệ tử: Chúng con phải chăng trong tình huống kinh doanh chưa lên được mà cần mời nhiều nhân viên hành

chính đến thế này? Mức lương của họ đều không thấp, nhưng mọi người đều không biết họ làm gì, nhìn không ra là họ có bất kể giúp đỡ gì cho kênh truyền thông.

Sư phụ: Đó là kênh truyền thông nào làm vậy nhỉ? Đôi lúc chính là không thanh tỉnh.

Đệ tử: Con là biên tập của Tân Đường Nhân, nhìn thấy một vấn đề nổi cộm, [là] không giao tiếp [tốt] giữa đồng sự với nhau và giữa tầng quản lý với nhân viên, giao tiếp khó khăn, ai làm người nấy, an bài cộng tác bằng vào nhắn tin điện thoại, rất ít khi gặp mặt nói chuyện, không có họp định kỳ của ban biên tập hàng ngày, rất ít khi mở họp của nhóm công tác, nhân viên không biết phương hướng công tác và tình hình chính thể, dù muốn gánh vác thêm công tác cũng không góp sức được.

Sư phụ: Tình huống cụ thể chưa hiểu giải, Sư phụ cũng không thể nói nhiều, nhưng ở đây nói lên một vấn đề, nói lên vấn đề gì, chính là gặp mặt nhau cũng không giao tiếp, [chỉ có] gửi tin nhắn. Tôi bảo chư vị này, người ngoài hành tinh chính là làm như vậy. Con người ấy, là có giao lưu. Xã hội nhân loại mấy nghìn năm nay văn hoá chính thống, văn hoá Thần truyền, trạng thái con người, đều không tách khỏi giao lưu trong quần thể nhân loại.

Loại sinh mệnh nào không giao lưu? Chư vị biết ‘người ngoài hành tinh’ đó, trên tinh cầu của chúng là không có ‘tình’. Trái đất mà không có ‘tình’ thì rất đáng sợ! Nhưng làm người tu luyện thì có ‘tình’ lại là chấp trước. Bước ra khỏi ‘tình’, là khó khăn được an bài cho người tu luyện, cũng là để người trong tu luyện mà tiêu nghiệp trừ bỏ nhân tâm, cũng là vì trạng thái sinh tồn

của nhân loại. Nhưng người ngoài hành tinh, chúng không thể tu luyện, chúng cũng không có hoàn cảnh đặc thù của nhân loại, nhưng mà ‘người ngoài hành tinh’ là người trái đất gọi thế, gọi chúng là ‘ngoại tinh nhân’, [kỳ thực] chúng chính là quái vật, chính là quái vật. Nói một cách nghiêm khắc, ‘người’ là Thần dùng bùn đất tạo thành, Thần coi các lap tử cơ bản trong tam giới thấy đều là đất, là bụi đất của vũ trụ. Còn ‘ngoại tinh nhân’, tôi cảm thấy chúng đều là bò ra từ đồng rác, chúng thấp hơn con người.

Chúng không có tình cảm, thì xã hội của chúng là được duy trì thế nào? Là dựa vào [khoa học] kỹ thuật. Ai có kỹ thuật cao, thì kẻ đó đẳng cấp cao hơn. Ai có kỹ thuật cao hơn nữa, thì kẻ đó cầm đầu. Chúng chính là vì kỹ thuật mà sinh tồn, bắt đầu chỉ là sinh vật thấp kém, vì sinh tồn mà sinh tồn [thôi], dần dần khi dùng kỹ thuật để duy trì sinh tồn thì biến thành kỹ thuật [là ở vị trí] đệ nhất, chính là cái đó. Tư tưởng của con người thì chúng coi cũng không hiểu, đương nhiên chư vị cũng không hiểu chúng, hoàn toàn là những thứ khác nhau. Nhưng do kỹ thuật của chúng phát triển rất tiên tiến, nên chúng có thể nhìn rõ [điều] chư vị muốn biểu đạt, chúng biết chư vị muốn biểu đạt [gì], chính là chuyện như vậy.

Đệ tử: Đệ tử không rõ ràng lắm, là vào tình huống nào phát chính niệm thì nên thêm vào Thiện giải.....

Sư phụ: Phát chính niệm không có bảo chư vị Thiện giải. Phát chính niệm chính là tiêu trừ, giải thể, đúng không? Phát chính niệm Thiện giải ư, vậy khỏi cần phát chính niệm nữa. Không thanh trừ những thứ bất hảo kia ư? Những thứ bất hảo kia thì chư vị Thiện

giải chúng sao? Tôi đã giảng cho chư vị rồi, thuốc độc chính là độc, chư vị muốn chúng không độc thì chư vị làm được điều đó chăng? Làm không nổi, chúng chính là độc. Chư vị bảo chư vị giảng chân tướng cho những thuốc độc đó để biến thành không độc nữa, cái này xem ra làm không được đâu, phải vậy không?

Đệ tử: Trung Quốc Đại Lục có một số đồng tu không tham gia [khởi] tổ họ Giang.

Sư phụ: Việc này tôi giảng rồi. [Ai] không tham gia [khởi] tổ Giang, tôi cũng chủ trương [những ai] chưa bị lộ, một số học viên vẫn đang rất có tác dụng, thì đừng lộ ra. Nhưng cũng không phải đều như thế, có những [học viên] không coi trọng việc này chút nào, cảnh giới tu luyện của họ ở đó. Còn có những [học viên], họ chính là sợ, cũng là do cảnh giới tu luyện quyết định. Chính là tình huống này.

Đệ tử: Gần đây chúng con thu một số tờ đô-la Mỹ mà trên đó viết chữ tiếng Trung, chữ tiếng Anh, địa chỉ website Đại Pháp. Làm thế này ở Mỹ quốc có thích hợp không?

Sư phụ: Không thích hợp. Tôi nghĩ đây nhất định là người từ Đại Lục mới sang làm ra, ở Mỹ quốc thì không cần chư vị làm thế đâu. Xã hội quốc tế đều coi tà đảng Trung Cộng là ma quỷ, họ không nói ra miệng, [nhưng] trong tâm đều biết, không cần chư vị tới nói, không cần làm như thế.

Những học viên đến từ Đại Lục, có một số việc được làm theo tâm thái giống như ở Đại Lục, [nên] khác lạ lắm, xã hội quốc tế không hiểu nổi chư vị. Một số hạng mục không để chư vị tham gia, cũng không phải là vĩnh viễn không để cho chư vị tham gia, chư vị phải đặt tư

tưởng của chư vị vào xã hội bình thường này mà đưa tư tưởng của chư vị xoay trở lại. Dưới tác hại của văn hoá đảng, trong quan hệ đã biến thái giữa người với người mà dưỡng thành những tập quán kia, những cái đó cần bỏ đi. Lúc tới đây tôi cũng như chư vị, nhưng tôi rất nhanh minh bạch ra. Sự việc gì cũng thích sang cực đoan, viết một bài, [thì] dùng câu chữ cực đoan; viết một cái gì đó, biểu đạt ra đều viết rất cực đoan. Xã hội này không tiếp thu nổi, nó rất chú trọng sự cầu thị, việc lớn ngần nào thì là việc lớn ngần ấy [không phóng đại và cực đoan].

Đệ tử: «Luận Ngữ» bị thay thế thì bảo quản hay thiêu huỷ đi?

Sư phụ: Thiêu huỷ, cứ thiêu đi thôi. Sư phụ bảo chư vị thiêu huỷ thì chư vị thiêu đi.

Đệ tử: Xin Sư phụ lại giảng về ý nghĩa Đoàn nhạc Giao hưởng Thần Vận, năm nay làm năm đầu, quảng bá ra còn rất khó khăn, khó khăn hơn so với quảng bá Thần Vận.

Sư phụ: Thuận theo chất lượng Thần Vận đề cao, chất lượng kỹ thuật đề cao, [thì] hiệu quả diễn xuất cũng càng ngày càng tốt. Chất lượng kỹ thuật đã đề cao là hai phương diện, một là bản thân diễn viên, bản thân diễn viên trên sân khấu có kỹ thuật đã đề cao, hai là, vì diễn viên trên vũ đài là theo diễn tấu âm nhạc, âm nhạc mà không hay thì sẽ khiến hiệu quả toàn thể hỏng mất, ngoài ra âm thanh ấy, Thần là dùng nó để thanh lý khỏi thân thể người những thứ không tốt, hơn nữa có thể đánh vào tầng sâu, có thể khởi tác dụng chính diện rất to lớn, hết thấy những gì của Thần Vận đều có tác dụng hữu ích trong việc cứu người, những nhà nghệ thuật

có kỹ thuật cao, họ dùng âm nhạc cũng có thể khởi tác dụng khai mở nhân tâm, và hoằng dương văn hoá Thần truyền, tác dụng khôi phục văn hoá truyền thống. Vì họ không thể trực tiếp cứu người, cho nên tôi để họ lưu [diễn] trong thời gian ngắn, một mặt là để con người biết được chuẩn mực cao của âm nhạc Thần Vận, một mặt là rèn luyện bản thân họ. Chúng ta có rất nhiều nhà âm nhạc, cũng muốn biểu hiện cho người ta xem xem, chúng ta là làm chuẩn mực cao. Diễn viên múa thì có cơ hội triển hiện, còn họ vẫn là chưa có nhiều cơ hội triển hiện như vậy.

Một đoàn nhạc chuẩn mực cao là có tác dụng chính diện đối với việc làm nổi bật Thần Vận. Có một số địa phương cảm thấy hiệu quả rất là tốt, mong muốn làm, có một số địa phương đã nghe nói, cũng muốn làm, nhưng điều kiện không đủ. Có người muốn làm, nhưng vì những biến cố như học viên di chuyển, v.v., bán vé cũng không dễ dàng. Dù sao đi nữa, mọi người đều có khó khăn của mình. Kỳ thực tôi nghĩ rằng đa số làm chưa tốt thì vẫn là vì nhân tố vì con người; tư tưởng, cách nghĩ đã đúng hay chưa mà thành như thế.

Này các đệ tử Đại Pháp, chư vị cảm thấy nên làm, thì chư vị nên đi mà làm cho thật tốt. Đương nhiên mọi người đã rất bận rồi, Sư phụ cũng nhìn ra điểm này, tôi cũng không trách gì mọi người, vẫn luôn cảm thấy rằng các đệ tử Đại Pháp dù thế nào đi nữa, chư vị làm tốt những điều chư vị làm, thì chư Thần sẽ bội phục chư vị. Chư vị việc gì cũng chẳng dụng tâm, việc cứu người cũng không đặt tâm vào, không nguyện ý làm, vậy thì làm cái gì? Chư vị nói đệ tử Đại Pháp chính là làm ba việc cho tốt, chư vị thì việc gì cũng không chú trọng

lắm, thời gian trôi qua là đã trôi qua. Không làm tốt được gì, chẳng tu tốt được chi, thì làm sao đây?

Đệ tử: Vô thần luận đã cắm rễ sâu trong tâm rất nhiều người Trung Quốc rồi, làm thế nào dùng chính niệm phá trừ?

Sư phụ: [Ấy] vẫn không phải [điều] chư vị phá trừ hiện nay đâu, trong cứu người thì là hết sức giảng cho người ta. Đương nhiên nói như thế này, những thứ vô thần luận ở nhân loại, toàn bộ hệ thống ấy, kể cả văn hoá này, chính là những thứ phụ diện đã được an bài. Quá khứ con người đều tin Thần, chỉ là tới cận đại mới xuất hiện trạng thái này. Quá khứ đều chỉ là xung đột giữa các tôn giáo, ‘Thần của người’, ‘Thần của ta’, còn hiện nay là ‘vô thần’ và ‘hữu Thần’; ấy là điều chưa từng xuất hiện xưa nay, chỉ là có hiện nay mới xuất hiện. Điều đó cũng là tạo ra cho chư vị, chẳng phải chính là tạo khó khăn cho chư vị [khi] cứu người sao? Cũng chính là kiếp nạn của con người, là chướng ngại lớn nhất để con người có thể được cứu hay không.

Tà đảng Trung Cộng kia, chư vị không giảng chân tướng thì người ta cũng dần dần [nhận ra] phân biệt ra nó, nó là thứ tà ác. [Nhưng] vô thần luận là thứ mà người nào lớn lên trong văn hoá ấy là không cách nào phân biệt ra, quả thực rất khó nhận ra.

Đệ tử: Địa phương chúng con và các địa phương khác đều có một số người cá biệt lý trí không thanh tỉnh lắm ra hô lớn ở các điểm du lịch và khu phố Tàu, làm một số việc khiến cảnh sát và chính quyền địa phương không tán đồng.

Sư phụ: Những người đó, tôi bảo chư vị này, những người đó ở các nơi đều có, chừng nào sự việc này

chưa kết thúc thì vẫn là có. Cựu thế lực chính là để họ nhảy ra gây tác dụng phụ diện, nếu không thì chúng cho rằng, đệ tử Đại Pháp đều tốt thế, đều chính diện thế, [thì] con người rất nhanh sẽ nhận thức ra, một chút nhân tố phụ diện cũng không có. Còn nữa, khảo nghiệm nhân tâm của chư vị như thế nào? Trong chư vị có những người chính là chấp trước vào những gì mà người nhảy ra kia nói ra, vậy cái tâm ấy nên bỏ đi hay không? Ấy là điều cựu thế lực nghĩ, chúng cảm thấy đó cũng là ‘lậu’, nên muốn nhảy ra những người kia, xem chư vị đối đãi thế nào, chư vị tâm thái ra sao, có chịu can nhiễu hay không. Còn như nói đến ảnh hưởng thế nào trong người thường, thì chúng mặc kệ, chúng chỉ hoàn thành những việc mà chúng muốn hoàn thành. Bản thân những người kia đều là tới can nhiễu, về bề mặt đều là giương lên cờ hiệu đệ tử Đại Pháp, tôi bảo chư vị này, chúng đều là đến để can nhiễu, là cựu thế lực an bài tiến vào đây.

Ai Sư phụ cũng độ, đặc vụ cũng được độ, từng nói với chư vị rồi phải không? Người loại ấy, thời đầu có thời gian, có cơ hội thì tôi cũng giảng cho họ; tôi bảo hãy thực thi cho tốt đi, làm tốt, cơ hội khó được. Nhưng mà, hiện nay tôi không giảng như thế nữa. Có những người loại ấy hỏi tôi, có thể viên mãn chăng? Tôi nói rằng không viên mãn chính là không viên mãn. Viên mãn gì đây? Suốt chặng đường đều làm những việc phá hoại Đại Pháp, hoàn toàn không tu, viên mãn đến đâu đây? Chư vị ngay cả là người thường cũng chẳng bằng, còn viên mãn gì nữa? Phía trước mặt họ, cơ hội đã rất ít ỏi rồi, lập tức đứng lên chạy đuổi theo cũng không kịp.

Thật sự có thể làm được tốt, thì có thể viên mãn, nhưng mà, cơ hội đã rất rất rất ít rồi.

Đệ tử: Những người đó rất tích cực đến điểm du lịch, ngày nào cũng đến.

Sư phụ: Phải rồi, những người đó hết sức tích cực.

Đệ tử: [Họ] bị một số người Hoa và công chúng bài xích, [thế mà] có những học viên lại đi ủng hộ họ.

Sư phụ: Đúng thế, có những học viên cảm thấy họ đến là tốt, đương nhiên ủng hộ họ, không phân biệt rõ được ai là can nhiều, ai là không can nhiều. Chính vì có những học viên như thế, nên họ mới có thị trường, họ mới làm được những việc ấy. Dung nhẫn họ ư, dung nhẫn gì đây? Dung nhẫn họ tới can nhiều chứ vị cứu người sao? Phải rồi, thời đó tôi nghĩ rằng, hãy hết sức dung nhẫn; nhưng nay nhìn lại, thì những người kia có những [người] là chết cũng không hối cải, nên cũng đừng cấp cơ hội cho họ nữa.

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp 88 quốc gia, địa khu, và thành thị xin vãn an Sư phụ.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người! (vỗ tay) Tôi xem ra hẳn muốn giảng thêm một chút. (vỗ tay)

Mỗi năm hai lần Pháp hội, ít hơn rất nhiều so với Pháp hội trước đây. Nhưng dù thế nào đi nữa, các đệ tử Đại Pháp cùng nhau giao lưu giao lưu, cùng nhau xúc tiến, tác dụng ấy quả thực rất là tốt. Chính là sao cho Pháp hội khởi tác dụng chính diện trong tu luyện. Những năm đó thời khó khăn, những học viên vượt qua được, Pháp hội cũng khởi tác dụng lớn, khích lệ lẫn nhau thời khó khăn, có thể khiến người ta vượt qua, chính là tác dụng của Pháp hội, do đó mong rằng mọi người không có uổng công tới đây. Vừa rồi ngay lúc bắt

đầu tôi đã giảng, trời nam đất bắc, chi phí đi lại, ăn ở, mua đồ, cộng lại sẽ là một khoản rất là lớn. Chúng ta chi tiêu như thế, cũng cần phải chi tiêu vào chỗ hữu dụng, nếu mọi người [chỉ là] cùng nhau hội họp náo nhiệt thì không được. Sau [Pháp] hội hãy thuận tiện nhắc với những [ai] chưa tinh tấn rằng, các vị hết thời gian, thì các vị muốn làm sao đây? Còn nữa, [với] những [ai] đã phạm sai, các vị phạm những lầm lỗi đó, các vị làm gì bây giờ? [Với] những [ai] cầm tiền của học viên, các vị làm sao bây giờ?

Chúng ta có những học viên không vượt qua nổi quan [ái] nghiệp bệnh. Chư vị không cần nghĩ tới chỗ lớn. Chư vị bảo ‘Tôi không có sai lầm gì lớn, rất kiên định với Pháp’. Nhưng mà, chư vị không được coi những việc nhỏ thành những việc chẳng đáng kể. Tà ác sẽ chui vào sơ hở, rất nhiều học viên là vì việc nhỏ mà thậm chí đã ra đi rồi, cũng quả thực đều vì những việc hết sức nhỏ bé. Là vì tu luyện là nghiêm túc, là vô lậu, chư vị tại những việc đó qua thời gian lâu mà không tu [vượt] qua, tuy là nhỏ, chư vị thời gian lâu không coi trọng, thì chính là sự việc rồi, cho nên rất nhiều người là vì thế mà ra đi. Bức hại hiện nay đến các đệ tử Đại Pháp, cụ thể lực không dám trực tiếp làm, những sinh mệnh hữu hình và lớn kia cũng đều không dám làm. Hiện giờ dám làm thì đều là những gì? Đều là những loại côn trùng, những vi trùng loạn bát nháo, đều là những thứ đó. Phát chính niệm là phi thường hữu dụng! Hễ diệt liền diệt từng mảng từng mảng, nhưng mà chúng nhiều lắm, vũ trụ to lớn nhường này, những thứ đó, hơn nữa vũ trụ rất nhiều tầng thứ, chư vị diệt xong, chỉ không lâu sau, thời gian không lâu, chúng lại thẩm thấu sang

đây; chúng lại tới, chư vị lại diệt. Chính là không ngừng phát chính niệm như thế, cần kiên trì một quãng thời gian, thì mới thấy hiệu quả rõ ràng. Đừng cảm thấy phát chính niệm rồi, cảm thấy như một trận rồi, mà vẫn không được, chư vị bèn mất tín tâm. Tôi bảo chư vị này, chúng chính là dùng biện pháp đó để tiêu hao chư vị, tiêu hao tín niệm kiên định của chư vị, mọi người cần chú ý những việc này.

Ba việc mà Sư phụ bảo đều rất trọng yếu, mong mọi người vào đoạn đường cuối cùng này mà chư vị tiến bước tốt hơn nữa. Đã làm được tốt, thì cũng chớ buông lơi, không được lơ đãng. Những năm qua mọi người đã bước qua là không hề dễ dàng, Sư phụ trân quý chư vị, Sư phụ cũng cảm ơn chư vị. Cảm ơn mọi người! *(các đệ tử vỗ tay, đứng lên kính chào)*

Ghi chú: *(ghi chú của người dịch Trung Việt, chỉ có tác dụng tham khảo).*

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: <http://big5.minghui.org/mh/articles/2015/10/21/317924.html>.

Có tham khảo bản tiếng Anh: <http://en.minghui.org/html/articles/2015/10/25/153388.html>.

Dịch ngày: 27-5-2016. Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

▪ **2500 năm:** người Hoa có thể đọc là “lưỡng thiên” hay “nhị thiên” đều có ý tứ như nhau (*lưỡng, nhị* → hai; *thiên* → nghìn). Lưu ý là bản tiếng Hán giản thể, ghi là chữ số 2500 mới dẫn đến hai loại cách đọc; còn bản tiếng Hán chính thể, thì là ghi rõ thành chữ viết, nghĩa là chỉ có thể đọc theo một cách đọc thôi.

▪ **bang giáo:** trong bài này dịch là *trợ giáo*, kiểu như người trợ giảng ở lớp, giúp đỡ giáo dục; *bang* → giúp đỡ.

▪ **dung nhần:** nhần nhịn, nhường nhịn mà tha thứ cho, mà dung nạp vào; *dung* → chứa đựng, là từ *dung* trong từ *dung lượng*, *dung tích*.

▪ **dưỡng thành:** nuôi dưỡng mà thành (diễn trên chữ nghĩa bề mặt).

▪ **Đại Lục:** nói tắt của từ *Trung Quốc Đại Lục*; những từ như **trong nước** cũng là để nói về Trung Quốc Đại Lục.

▪ **nhất tháp hồ đồ:** trong bài này dịch là *một mớ bòng bong*; *tháp* → suy sụp xuống, đổ.

▪ **thị trường:** những người đến nghe, xem,... một người hay một tờ báo, kênh thông tin, hay diễn đàn nào đó thì là *thị trường* của người đó hoặc tờ báo hoặc kênh thông tin, hay diễn đàn đó.

▪ **tiêu tân lập dị:** làm ra những thứ khác người khác, sến thứ mới lạ khác thường, trong bài này dịch là *kỳ lạ khác thường*.

▪ **vô lậu:** hiểu là không lầm lỗi, không sơ sót, hoàn hảo vô khuyết; *lậu* → chỗ rò rỉ.